

SV

SV

SV

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 10.12.2009
KOM(2009)669 slutlig

KOMMISSIONENS RAPPORT

**om genomförandet av rambeslut 2004/757/RIF om minimibestämmelser för
brottsrekvisit och påföljder för olaglig narkotikahandel**

[SEK(2009)1661]

1. METOD

Syftet med rambeslut 2004/757/RIF¹ är att inrätta minimibestämmelser för brottsrekvisit för olaga handel med narkotika och prekursorer för att möjliggöra en samlad insats på unionsnivå i kampen mot denna handel.²

Hur effektiva de ansträngningar som vidtas för att bekämpa olaglig narkotikahandel blir, beror i huvudsak på hur nationella åtgärder harmoniseras vid genomförandet³. Detta ska kommissionen utvärdera i den föreliggande rapporten⁴. Kommissionen har i detta syfte använt sedvanliga utvärderingskriterier för att analysera genomförandet av rambeslut (faktisk effekt, klarhet och förutsägbarhet, full tillämpning och genomförande inom utsatt tid)⁵ och särskilda kriterier, däribland rambeslutets faktiska tillämpning (faktiskt genomförande) och effektivitet (påverkan på det internationella rättsliga samarbetet).

Den 1 juni 2009 hade kommissionen fått in svar från 21 medlemsstater⁶. Sex medlemsstater har alltså inte följt kravet på att meddela genomförandebestämmelser till kommissionen enligt artikel 9.2 i rambeslutet. Situationen i dessa länder beaktas därför inte i rapporten. De berörda medlemsstaterna är Cypern, Spanien⁷, Grekland⁸, Italien, Malta och Storbritannien.

2. ANALYS AV DE NATIONELLA GENOMFÖRANDEÅTGÄRDERNA

2.1. Definitioner (artikel 1)

För att definiera narkotika och prekursorer hänvisar artikel 1 till FN-konventionerna från 1961, 1971 och 1988⁹, som ratificerats av alla medlemsstater, och till gemenskapens direkt tillämpliga lagstiftning om prekursorer¹⁰.

Trots att vissa medlemsstater inte överlämnat sina definitioner (CZ, DE, HU, SI och BG) kan kommissionen, utifrån uppgifter från övriga medlemsstater, konstatera att artikel 1 inte givit

¹ EUT L 335, 11.11.2004, s. 8.

² Tredje skälet.

³ Nionde skälet.

⁴ Artikel 9.

⁵ KOM(2001) 771 av den 13 december 2001, punkt 1.2.2.

⁶ Bulgarien har dock bara delvis översänt de lagtexter som landet hänvisar till i sitt svar. Kommissionen kommer därför bara att använda dessa som exempel med viss återhållsamhet.

⁷ Spanien har dock informerat kommissionen 2006 och 2008 om att genomförandeåtgärderna delvis ingår i förslaget till den pågående omarbetningen av landets straffrättsliga lagstiftning..

⁸ Grekland upplyste 2008 kommissionen om att genomförandebestämmelserna inom kort ska behandlas i det nationella parlamentet.

⁹ Konventionen från 1961 om narkotika (i dess ändrade lydelse enligt protokollet från 1972 om ändring av konventionen från 1961 om narkotika); Wienkonventionen från 1971 om psykotropa ämnen, Förenta nationernas konvention av den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotiska och psykotropa ämnen.

¹⁰ Förordning (EG) nr 111/2005 och förordning nr 273/2004, se arbetsdokumentet s. 7.

dem några problem med genomförandet, och att lämpliga nationella bestämmelser redan är i kraft.

Termen ”juridisk person” i artikel 1.3 bygger på den sedvanliga definitionen i olika rambeslut. Sju medlemsstater har inte lämnat några uppgifter på denna punkt (CZ, DE, LU, PT, SE, SI och SK)¹¹.

2.2. Brott i samband med handel med narkotika och prekursorer (artikel 2)

De beteenden som beskrivs i artikel 2 hänvisar till förteckningen i artikel 3 i 1988 års konvention. Det finns däremot en stor skillnad, eftersom rambeslutet inte är tillämpligt på privat konsumtion (artikel 2.2).

I fråga om narkotikaprekursorer avser rapporten bara olaglig handel och analyserar alltså inte påföljder för brott mot gemenskapslagstiftningen på området.

2.2.1. Brott i samband med handel med narkotika (artikel 2.1 a–2.1 c)

Generellt kan konstateras att medlemsstaterna inte fullt ut har återgett alla begrepp i artikel 2 i sin nationella lagstiftning. I förekommande fall kan allmänt hållna formuleringar i lagen eller en bred tolkning fylla dessa formella brister. Som exempel kan nämnas att termerna *framställning* och *tillverkning* i praktiken ofta är utbytbara samtidigt som man kommer åt beteenden som inte nämns i lagen med hjälp av förbudet mot *innehav*, vilket ju är en förutsättning för att kunna handla med varan.

Tio medlemsstater (AT, BE, FI, HU, IE, LV, LU, NL, PT och RO) tar i sin lagstiftning upp alla eller så gott som alla beteenden som åsyftas. Fyra medlemsstater (DE, EE, FR och SE) tar bara upp en del, men följer rambeslutet med hjälp av allmänna formuleringar. Sju medlemsstater (BG, CZ, DK, LT, PL, SI och SK) har en mer oklar lagstiftning¹², som inte tillräckligt klart och tydligt garanterar en fullständig tillämpning av rambeslutet.

2.2.2. Brott i samband med handel med prekursorer (artikel 2.1 d)

Gällande rätt i de flesta medlemsstaterna är förenlig med artikel 2.1 d, antingen därför att handel med prekursorer och narkotika hanteras på samma sätt och att samma beteenden leder till påföljder (som i BE, BG, CZ, DE, SI och SK), eller därför att det finns beskrivningar av särskilda brott i samband med handel med prekursorer med ett bredare tillämpningsområde utan att det för den skull jämföras med handel med narkotika (som i AT, EE, FI, HU, IE, LT, LU, LV, NL, PL och PT). Import, export eller innehav ingår ofta i brottsbeskrivningen (t.ex. i HU, IE, LU, LV och PT).

Sedan rambeslutet antogs har bara två medlemsstater (RO och SE) ändrat sin lagstiftning för att anpassa sig till artikel 2.1 d.

¹¹ BG har förtydligat att landets lagstiftning inte innehåller någon definition av juridisk person.

¹² Se arbetsdokumentet, s. 9.

Två medlemsstater (DK och FR) uppger däremot att handel med prekursorer inte i sig är straffbar enligt deras nationella rätt, men att det kan leda till påföljder i den mån det utgör försök till eller medhjälp till handel med narkotika. Kommissionen hyser allvarliga tvivel på om detta är förenligt med gemenskapsrätten, i synnerhet när det gäller genomförandet av artikel 3.¹³ Kommissionen fruktar att det faktum att handel med prekursorer inte utgör ett självständigt brott hindrar en effektiv uppföljning av sådan handel, bland annat med avseende på försök, anstiftan och medhjälp.

När de beteenden avseende prekursorer som förbjuds i rambeslutet även är förbjudna enligt nationell rätt måste man konstatera att rambeslutet endast haft marginell verkan.

2.3. Anstiftan, medhjälp och försök till brott (artikel 3)

Artikel 3 har inte givit upphov till några större problem med genomförandet. Kommissionen bedömer att 18 av de 21 medlemsstater som lämnat de begärda upplysningarna har en lagstiftning som är förenlig med gemenskapsrättens bestämmelser.¹⁴ Av dessa 18 medlemsstater har två ändrat sin lagstiftning på denna punkt (FI och SE) medan en del (DE och SE) även utnyttjar den möjlighet som erbjuds i artikel 3.2.

2.4. Påföljder (artikel 4)

2.4.1. Brott (artikel 4.1)

Tolkningssvårigheter förekommer i fem medlemsstater (BG, LT, LV, NL och SE), främst på grund av otillräckliga upplysningar. Gränsen på ett år följs alltid, men i verkligheten är maximistrafen högre i de flesta medlemsstaterna. Enligt bestämmelserna i tolv medlemsstater (BG, FR, HU, IE, LT, LV, NL, PL, PT, RO, SI och SK) är påföljderna mer än dubbelt så höga som det intervall som föreslås i rambeslutet. Det rör sig om maximistraff på sex år eller mer, ibland tjugo år eller fängelse på livstid. Skillnaderna i medlemsstaternas lagstiftning tycks alltså på det stora hela kvarstå.

Samtidigt är maximistrafens betydelse också beroende av vilka påföljder som faktiskt tillämpas och av de påföljder som faktiskt utdöms i domstol. En jämförelse mellan praxis i medlemsstaterna skulle göra det möjligt att bedöma i vilken mån målet att närma de nationella systemen till varandra har uppnåtts i praktiken.

På denna punkt kan särskild uppmärksamhet ägnas åt det mycket komplexa systemet i nederländerna och de motsättningar som uppkommit om så kallade coffeeshops. Försäljning av lätta droger i coffeeshops är resultatet av en – kraftigt reglerad – tolerans av ett beteende som lagen fortsätter att betrakta som en överträdelse. Åklagarmyndighetens riktlinjer om coffeeshops fastställer att ärenden som avser högst 5 gram cannabis per person avskrivs utan åtgärd. Nederländernas lagstiftning är alltså förenlig med artikel 4.1, medan den tolerans som

¹³ DK har förtydligat att försök till försök (sic) eller medhjälp är straffbart. Frankrike har inga kommentarer.

¹⁴ Tre medlemsstater (BG, HU och RO) har lämnat otillräckliga upplysningar.

visas coffeeshopparna bland annat är avhängig av den principiella lämpligheten i att ingripa, en fråga där kommissionen inte är behörig att uttala sig. Eftersom rambeslutet inriktas på grövre brott är kommissionen framför allt intresserad av om coffeeshopparna får sina leveranser från kriminella nätverk.

Kommissionen konstaterar alltså att alla de överlämnade nationella lagstiftningarna formellt är förenliga med bestämmelserna¹⁵, men beklagar att de är så heterogena och ifrågasätter deras faktiska tillämpning.

2.4.2. Grova narkotikabrott (artikel 4.2)

Tjugo medlemsstater av de 21 som svarat¹⁶ uppfyller kraven på påföljdernas längd enligt artikel 4.2. Påföljderna varierar dock mellan 10 till 15 år. Tio medlemsstater har fastställt maximistraffet till 10 år (AT, BE, CZ, DK, EE, FI, HU, LT, LU och SE), medan åtta fastställt maximistraffet till 15 år (BE, CZ, DK¹⁷, DE, HU, LT, LV och SK). Sex medlemsstater har ännu högre straff (FR, HU, IE, LU, RO och SE), medan maximistraffet i fyra medlemsstater varierar mellan 5 och 8 år (AT, LT, NL och PL).

Åtta medlemsstater tar hänsyn till mängd och hälsovådlighet (AT, CZ, DK, DE, FI, NL, SE och SK), medan åtta andra tar hänsyn bara till en av dessa faktorer (BE, EE, HU, LT, LU, LV, PL och RO). Dessa faktorer nämns inte alls i lagstiftningen i fem medlemsstater (BG, FR, IE, PT och SI). Eftersom maximistraffet för ej grova brott i dessa medlemsstater redan motsvarar eller överskrider den nivå som krävs enligt artikel 4.2 gör det inget om denna åtskillnad inte görs.

Kommissionen anser att artikel 4.2 har genomförts på ett tillfredsställande sätt eftersom straffnivåerna har följts. Det bör också framhållas att straffen ofta är strängare och att tretton medlemsstater inte har införlivat begrepp avseende mängd eller hälsovådlighet med sin lagstiftning.

2.4.3. Grov organiserad brottslighet (artikel 4.3 och 4.4)

(1) Grov organiserad brottslighet / narkotikabrott (artikel 4.3)

De straffrättsliga bestämmelserna inom EU om handel med narkotika tar vanligen hänsyn till den roll som kriminella organisationer spelar. Sjutton medlemsstater (AT, BE, CZ, DE, EE, FI, FR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, RO, SI och SK) tillämpar straff på minst tio år för brott som har kopplingar till kriminella organisationer. Nederländerna har ändrat sin narkotikalagstiftning så att den uttryckligen omfattar brott med koppling till kriminella organisationer, utöver den allmänna straffrättsliga bestämmelsen i frågan. Danmark, Irland och Sverige har inga särskilda bestämmelser om kriminella organisationer men följer de föreskrivna straffskalorna. Tre medlemsstater (BE, LU och SI) har inte lämnat tillräckliga

¹⁵ Se arbetsdokumentet om marginella reserveringar i fråga om BG, LT, LV och SE.

¹⁶ I avsaknad av närmare upplysningar har situationen i Bulgarien utelämnats.

¹⁷ 16 år.

uppglysningar för att kommissionen ska kunna analysera tillämpningen av begreppet kriminella organisationer.

Till skillnad från rambeslutet kräver medlemsstaterna inte att brottet ska avse stora mängder eller särskilt hälsovådlig narkotika.¹⁸

Flera medlemsstater har en rad olika påföljder beroende på vilken roll gärningsmannen haft i den kriminella organisationen (deltagare, ledare eller finansiär t.ex.). För ett klassiskt brott (deltagare) tycks maximistrafteften vanligen ligga över tio år. I åtta medlemsstater (BE, CZ, DE, LT, LV, NL, PT och SI) är maximistrafteften minst 15 år medan sex medlemsstater (EE, FR, LU, PT, RO och SK) tillämpar maximistrafteften på minst 20 år. Brott som avser olaglig handel med narkotika inom ramen för en kriminell organisation bestraffas också hårdare än de skalor som fastställs i rambeslutet. Därav kan man sluta sig till att straffskalorna följs.

(2) Grov organiserad brottslighet / prekursorer (artikel 4.4)

De straffrättsliga bestämmelserna inom EU om handel med prekursorer tar vanligen hänsyn till den roll som kriminella organisationer spelar, men skillnaderna är större än i fråga om handel med narkotika.

Tretton medlemsstater (CZ, DE, FI, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, RO, SI och SK) har lagstiftat mot olaglig handel med prekursorer med koppling till kriminella organisationer. Påföljderna är också strängare. Fem medlemsstater (CZ, FI, HU, LV och PL) har maximistrafteften på 6–10 år medan åtta medlemsstater (DE, LT, LU, NL, PT¹⁹, RO, SI och SK) har maximistrafteften på minst 15 år.²⁰

Sju medlemsstater (AT, BE, DK, EE, FR, IE och SE) saknar lagstiftning om kriminella organisationer och prekursorer, eller har underlåtit att överlämna den.²¹ I dessa medlemsstater kan olaglig handel med prekursorer dock leda till maximistrafteften på minst fem år. Artikel 4.4 har därför genomförts på ett tillfredsställande sätt.

2.5. Förverkande (artikel 4.5)

Tretton av de 21 medlemsstater som svarat (AT, DE, DK, EE, FI, FR, LU, LV, PL, PT, RO, SE och SK) har överlämnat bestämmelser om förverkande i samband med narkotikabrott medan sex medlemsstater (CZ, HU, IE, LT, NL och SI) meddelat bestämmelser ur den allmänna straffrättsliga lagstiftningen. Belgien och Bulgarien har inte överlämnat några bestämmelser. Alla länder förklarar de ämnen som varit föremål för narkotikabrott förverkade. I fråga om hjälpmedel, vinning och egendom vars värde motsvarar sådan vinning hänvisar kommissionen till sin rapport²² om genomförande av rådets rambeslut 2005/212/RIF²³ av den 24 februari 2005 om förverkande av vinning, hjälpmedel och egendom som härrör från brott.

¹⁸ Endast Estland kopplar detta till handel med stora mängder narkotika.

¹⁹ I Portugal ökar maximistrafteften på 10 år med en tredjedel, dvs. till nära 15 år.

²⁰ LT, LU, NL, RO och SK har dessutom maximistrafteften på minst 20 års fängelse.

²¹ Avseende DK och FR se kommentarerna till artikel 2.1d.

²² KOM(2007) 805 slutlig, antagen den 17 december 2007.

²³ EUT L 68, 15.3.2005.

2.6. Särskilda omständigheter (artikel 5)

Artikel 5 ger medlemsstaterna möjlighet att medge straffnedsättning för informatörer. Alla medlemsstater har lämnat upplysningar om de nationella systemen för straffnedsättning, utom Bulgarien, Finland, Nederländerna och Slovenien. Sex medlemsstater (AT, HU, LU, LV, PT och RO) har även ett särskilt system för straffnedsättning i narkotikalagstiftningen avseende informatörer. Många medlemsstater skiljer på om åtal redan väckts eller ej och vissa föreskriver inte bara nedsättning utan straffbefrielse. Ingen medlemsstat har dock ändrat sin lagstiftning med anledning av rambeslutet.

2.7. Juridiska personers ansvar och påföljder för juridiska personer (artiklarna 6 och 7)

När det gäller artikel 6 är det största problemet begreppet underlåtenhetsansvar för juridiska personer (artikel 6.2). I tio medlemsstater (AT, DE, DK, FI, HU, IE, LT, NL, PL och RO) är lagstiftningen förenlig med artikel 6, men åtta medlemsstater (BE, BG, EE, FR, LU, LV, PT och SI) har inte lämnat tillräckliga upplysningar, i synnerhet avseende artikel 6.2. Två medlemsstater saknar dessutom rättsliga ramar om ansvar för juridiska personer (CZ och SK), medan Sveriges snäva tolkning av begreppet underlåtenhetsansvar inte är helt förenlig med artikel 6.2. Artikel 6.3 har däremot inte givit upphov till några större problem i medlemsstaterna.

När det gäller artikel 7 uppger två medlemsstater (CZ och SK) att de fortfarande saknar en rättslig ram på området. Luxemburg ålägger juridiska personer ansvar på ett sätt som inte medför några ekonomiska påföljder, i strid med bestämmelserna i artikel 7.1. Tio medlemsstater (AT, BE, DE, FI, FR, LT, LV, PL, RO och SE) har överlämnat lagstiftning som formellt är förenlig med artikel 7, medan åtta andra medlemsstater (BG, DK, EE, HU, IE, NL, PT och SI) har lämnat bristfälliga uppgifter eller inga uppgifter alls, i synnerhet i fråga om bötesstraffens storlek.

Bara tre medlemsstater (FI, RO och SE) har ändrat sin lagstiftning för att efterleva artiklarna 6 och 7. Kommissionen vill fästa medlemsstaternas uppmärksamhet på att mycket få upplysningar lämnats om genomförandet av rambeslutet med avseende på juridiska personers ansvar.

2.8. Behörighet och åtal (artikel 8)

Samtliga medlemsstaters lagstiftning hänvisar till principen om territoriell behörighet (artikel 8.1 a) och därför inriktas analysen på led b och c och brott som begåtts utanför det nationella territoriet. Punkt 3 är inte längre tillämplig sedan bestämmelserna om den europeiska arresteringsordern trätt i kraft.

Inga upplysningar har lämnats om brott som delvis begåtts på det nationella territoriet, men om man bortser från detta anser kommissionen att lagstiftningen i elva medlemsstater (AT, CZ, DE, DK, EE, FI, FR, LT, NL, PL och SE) är förenlig med artikel 8 i sin helhet. Tio medlemsstater (BE, BG, HU, IE, LU, LV, PT, RO, SI och SK) har däremot inte lämnat de begärda upplysningarna.

I enlighet med artikel 8.4 har sex medlemsstater (AT, DE, DK, EE, FR och SE) underrättat kommissionen om att de beslutat att tillämpa artikel 8.2, och har förklarat sig sakna behörighet eller endast ha begränsad behörighet i fråga om brott som har begåtts på utländskt territorium till förmån för en juridisk person som är etablerad på deras territorium (artikel 8.1 c).

Det är däremot oklart hur långt genomförandet kommit eftersom åtta medlemsstater (BE, BG, HU, IE, PT, RO, SI och SK) lämnat otillräckliga eller inga upplysningar om genomförandet av artikel 8.1 c. Endast fem medlemsstater (CZ, FI, LT, NL och PL) har bestämmelser som är förenliga med detta led.

3. FUNKTION OCH PÅVERKAN PÅ DET RÄTTSLIGA SAMARBETET

Svårigheten att bedöma rambeslutets funktion och påverkan på det rättsliga samarbetet beror huvudsakligen på problem med att samla in uppgifter om medlemsstaternas rättspraxis. Kommissionen har därför använt upplysningar från Eurojust och europeiskt rättsligt nätverk (nedan kallat RJE). Eurojust översände den 14 november 2008 en sammanfattning av statistiken över ärenden avseende olaglig narkotikahandel som Eurojust registrerat mellan den 1 januari 2004 och den 12 november 2008. Kommissionen översände en enkät till RJE som lämnades vidare till samtliga kontaktpunkter.²⁴

3.1. Insatser från Eurojust

Under ovannämnda period registrerade Eurojusts kollegium 771 ärenden avseende olaglig narkotikahandel. Tendensen var en klar ökning över tiden, från 77 ärenden år 2004 till 207 ärenden år 2007. Narkotikabrotten utgjorde 20 % av de ärenden som Eurojust behandlade mellan 2004 och 2008.

De medlemsstater som överlämnat flest narkotikaärenden till Eurojust är Italien (81 ärenden), Frankrike (72 ärenden) och Nederländerna (71 ärenden), medan de minst berörda medlemsstaterna är Malta (1 ärende), Cypern (1 ärende), Irland (2 ärenden) och Slovakien (2 ärenden).

De medlemsstater som oftast ombeds vidta åtgärder är Nederländerna (264 gånger), Spanien (243 gånger) och Italien (171 gånger), medan de medlemsstater som sällan ombeds vidta åtgärder är Malta (3 gånger), Cypern (8 gånger), Slovakien (9 gånger) och Lettland (9 gånger).

Statistiken i stort visar att Nederländerna, Italien, Frankrike och Tyskland är särskilt engagerade, både som initiativtagare och genomförare av åtgärder. Sverige och Portugal har överlämnat relativt många narkotikaärenden (64 respektive 57 stycken), medan andra länder ofta bett Spanien och Storbritannien att vidta åtgärder (243 respektive 102 gånger). De medlemsstater som är minst aktiva, vare sig det är som initiativtagare eller genomförare av åtgärder är Malta, Cypern, Lettland och Slovakien.

²⁴ Dessa dokument presenteras i arbetsdokumentet.

Det är intressant att notera att 65 av de 151 narkotikaärenden som har samband med ett eller flera andra brott rör medlemmar i kriminella organisationer.

Upplysningarna visar att medlemsstaternas rättsliga samarbete i narkotikaärenden via Eurojust otvetydigt ökat sedan 2004. Men i dagsläget är det inte möjligt att urskilja hur rambeslutet i sig påverkat detta samarbete, eller att mäta påverkan. Denna fråga stod därför i centrum för enkäten till RJE.

3.2. Insatser från europeiskt rättsligt nätverk

RJE:s kontaktpunkter i tio medlemsstater (CZ, DE, FI, FR, HU, IE, LV, LU, PL och PT) svarade på kommissionens enkät.

Svaren visar att rambeslutet är känt bland rättstillämparna, som dock tillmäter det en mindre betydelse eftersom det medfört få ändringar i de nationella lagstiftningarna. Frågan om hur rambeslutet påverkat samarbetet kvarstår eftersom det rättsliga samarbetet inte direkt berörs i rambeslutet och inget land tycks förfoga över något centraliserat system för att mäta hur det rättsliga samarbetet i narkotikaärenden utvecklas. Många av svaren, till exempel från Finland, Frankrike och Portugal, visar att rättstillämparna är relativt överraskade över frågeställningen.

I Finland uppger kontaktpunkten dels att rambeslutet lett till få ändringar och att de som genomförts inte påverkat det rättsliga samarbetet, dels att det är omöjligt att dra några objektiva slutsatser eftersom man saknar perspektiv och kontrollsystem för att mäta påverkan.

Också i Frankrike framhåller kontaktpunkten att det saknas en central administration, varför det inte går att skapa sig en helhetsbild av samarbetet i narkotikafrågor. De franska domstolarna konstaterar en övergripande kvalitetshöjning i samband med begäran om handräckning i narkotikaärenden, men hävdar att det varierar stort beroende på vilket land som berörs. Man framhåller också att ingripanden från de rättsliga sambandspersonerna eller andra företrädare för Eurojust ofta gör det möjligt att samordna komplexa insatser. Kontaktpunkten meddelar avslutningsvis att det ofta är svårt att avgöra om förbättringarna beror på att medlemsstaterna genomfört rambeslutet. Den allmänna förbättringen av samarbetet under de senaste fem åren tycks snarare bero på att sambandspersonerna uppnått en rättslig europeisk samarbetskultur än på rättsakten ifråga.

I Portugal uppger kontaktpunkten att rambeslutet är känt men att det används mycket sällan, eftersom den nationella lagstiftningen redan hade samma inriktning. Inga särskilda ändringar i det rättsliga samarbetet har noterats och man förordar bättre användning av befintliga regler i de nya rättsakterna om samarbete.

4. SLUTSATSER

Rambeslutet har inte genomförts på ett helt tillfredsställande sätt. De flesta medlemsstaterna följde redan ett antal av bestämmelserna. Men många har också, ofta genom ofullständiga svar, visat att de inte alltid ändrat sin gällande lagstiftning på det sätt som rambeslutet kräver. Sex medlemsstater har inte lämnat några upplysningar alls. Det har alltså skett små framsteg i tillnärmningen av de nationella insatserna mot olaglig narkotikahandel. Rambeslutets svaga påverkan bekräftas i svaret från RJE. Det är svårt att i dagsläget koppla rambeslutet till de

framsteg i det rättsliga samarbetet som Eurojust påtalat. Kommissionen uppmanar därför de medlemsstater som inte alls eller endast delvis uppfyllt sina skyldigheter enligt artikel 9 i rambeslutet att göra detta och att snarast överlämna samtliga genomförandebestämmelser till kommissionen och rådets generalsekretariat.